

LAGUTSKOTTETS BETÄNKANDE 33/2010 rd

Regeringens proposition med förslag till lagar om ändring av 48 a kap i strafflagen, av tvångsmedelslagen och av vissa lagar som har samband med dem

INLEDNING

Remiss

Riksdagen remitterade den 10 november 2010 en proposition med förslag till lagar om ändring av 48 a kap i strafflagen, av tvångsmedelslagen och av vissa lagar som har samband med dem (RP 221/2010 rd) till lagutskottet för beredning.

Lagmotion

I samband med propositionen har utskottet behandlat följande lagmotion:

- LM 69/2008 rd lag om ändring av 48 a kap. i strafflagen (Pentti Tiusanen /vänst m.fl.), som remitterades till utskottet den 25 september 2008.

Utlåtande

I enlighet med riksdagens beslut har jord- och skogsbruksutskottet lämnat utlåtande i ärendet. Utlåtandet (JsUU 27/2010 rd) återges efter betänkandet.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- lagstiftningsråd Lena Andersson, justitieministeriet

- överinspektör Jussi Laanikari, jord- och skogsbruksministeriet
- regeringsråd Satu Sundberg, miljöministeriet
- lagman Juha Tervo, Kajanalands tingsrätt
- nyckelåklagare för miljöbrott, häradsåklagare Marjo Ikäheimonen, Riksåklagarämbetet
- polisinspektör Timo Ajaste, Polisstyrelsen
- forskningschef Vesa Ruusila, vilt- och fiskeriforskningsinstitutet
- jakt- och fiskeövervakare Markus Aho, Forststyrelsen
- naturvårdsexpert Tapani Veistola, Finlands naturskyddsförbund rf
- ombudsman Panu Hiidenmies, Finlands Jägarförbund ry
- juris licentiat Juha Joona, Renbeteslagsföreningen
- professor Kimmo Nuotio.

Dessutom har skriftligt utlåtande lämnats av

- sametinget
- Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliitto MTK ry
- Svenska Lantbruksproducenternas Centralförbund SLC.

PROPOSITIONEN OCH LAGMOTIONEN

Regeringens proposition

I propositionEN föreslås det att det till strafflagen fogas en ny bestämmelse om grovt jaktbrott. För grovt jaktbrott ska dömas, om brottet har begåtts på ett synnerligen rått eller grymt sätt, brottet riktar sig mot en stor mängd vilt, vid brottet eftersträvas en avsevärd ekonomisk vinning, brottet begås särskilt planmässigt eller vid brottet dödas eller skadas en brunbjörn, en järv, ett lodjur, en skogsvildren, utter eller varg. Brottet ska också som helhet bedömt vara grovt. Som påföljd för grovt jaktbrott föreslås fängelse i minst fyra månader och högst fyra år.

Det föreslås också att det till strafflagen fogas en ny bestämmelse om grovt döljande av olagligt byte. För grovt döljande av olagligt byte ska dömas, om vid döljande av olagligt byte som har erhållits genom jaktbrott brottet riktar sig mot en stor mängd vilt, eftersträvas avsevärd ekonomisk vinning, brottet begås särskilt planmässigt eller föremålet för brottet är en brunbjörn, en järv, ett lodjur, en skogsvildren utter eller varg och brottet även bedömt som en helhet är grovt. Som påföljd för brottet föreslås det böter eller fängelse i högst tre år.

Det föreslås att maximistraffet för döljande av olagligt byte höjs från fängelse i sex månader till fängelse i ett år.

Den som har dömts för grovt jaktbrott ska alltid meddelas jaktförbud, om det inte finns särskilt vägande skäl för att avstå från att meddela förbud. Enligt propositionen är ett jaktförbud som meddelas på grund av ett grovt jaktbrott minst tre och tio år långt. Jaktförbud meddelas på yrkande av åklagaren.

För att uppfylla förpliktelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/99/EG om skydd för miljön genom straffrättsliga bestämmelser fogas till strafflagen en bestämmelse enligt vilken på grovt jaktbrott tillämpas bestämmelserna om juridiska personers straffansvar.

Det föreslås en ändring av tvångsmedelslagen så att teleövervakning eller inhämtande av uppgifter om mobilteleapparaters läge ska vara möjliga vid förundersökningen av grovt döljande av olagligt byte. Med stöd av den föreslagna straffskalan för grovt jaktbrott ska de nämnda tvångsmedlen vara tillgängliga också vid förundersökningen av brottet i fråga.

Det föreslås en ändring av jaktlagen så att som jaktförseelse ska straffas en överträdelse av en bestämmelse som har fogats till en jaktlicens för ett annat djur än ett hjorddjur eller av ett undantagstillstånd för jakt. Dessutom ska en försummelse av anmälningsskyldighet som gäller en jaktlicens eller regional kvot för något annat djur än ett hjorddjur vara straffbar som jaktförseelse. Förseelsebestämmelserna preciseras också så att en försummelse av anmälningsskyldigheten i fråga om fällda rådjur är straffbar.

På grund av de föreslagna bestämmelserna om grovt jaktbrott och om grovt döljande av olagligt byte föreslås det en ändring av hänvisningsbestämmelserna som ingår i vissa speciallagar.

Lagarna föreslås träda i kraft så snart som möjligt efter det att de har antagits och blivit stadfästa under år 2011.

Lagmotion

I lagmotion LM 69/2008 rd föreslås att strafflagens 48 a kap. kompletteras med en 1 a § om grovt jaktbrott. I motionen föreslås att för grovt jaktbrott ska dömas om vid brottet eftersträvas en avsevärd ekonomisk vinning, brottet begås särskilt planmässigt eller om gärningsmannen handlar såsom medlem av en grupp som organiserat sig i syfte att begå omfattande brott och brottet också som helhet bedömt ska anses vara grovt. Som påföljd för grovt jaktbrott föreslås fängelse i minst fyra månader och högst fyra år.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Allmän motivering

Jaktbrottsbestämmelserna reviderades 2002 som en del av strafflagens totalrevidering. I strafflagens 48 a § kap. om naturresursbrott kriminaliseras jaktbrott medan överträdelser av jaktbestämmelser regleras i jaktlagen (615/1993). Under de senaste åren har antalet jaktbrott och jaktförseelser som kommit till polisens kännedom inte ökat nämnvärt. Å andra sidan är det sannolikt så att polisen får vetskap om endast en del av dessa brott och förseelser. I samband med övervakningen har man gjort den iakttagelsen att jaktbrotten har blivit allt rårare och planmässigare och att de riktas mot rovdjur som Europeiska unionen prioriterar. Det är också mycket krävande att utreda jaktbrott som sker i glest befolkade, vidsträckta områden.

Avsikten med de lagändringar som nu föreslås är att rätta till de ovan nämnda missförhållandena. Viltvården, naturskyddet och de principer för laglig jakt som nämns i jaktlagen kräver att de nya gärningsformerna bekämpas och beaktas i lagstiftningen. Döljande av olagligt i byte och utnyttjande av bytet kan hänföras till den ekonomiska gråzonen och underblåser olaglig jakt. Att motarbeta kommersiellt utnyttjande av olagligt byte är en del av insatserna mot svart ekonomi.

Lagutskottet understryker att de föreslagna lagändringarna inte har till syfte att påverka den lagliga jakten, naturen, näringarna, lantbruket eller reglering av rovdjursbeståndet i relation till den allmänna ordningen och säkerheten. Propositionen syftar inte heller till att ändra lagstiftningen om jaktlicens, tillståndspraxis eller rovdjurspolitiken eller till att ändra jaktlagens specialbestämmelser om renskötselområden.

Av jord- och skogsbruksutskottets utlåtande framgår att det på senare år har vidtagits en lång rad särskilda åtgärder för att öka lokalbefolkningens tolerans mot stora rovdjur. Rätten att bevilja undantagslov för att jaga stora rovdjur har förts närmare medborgarna. Också i den viltförvaltningsreform som godkändes i riksdagen i november 2010 var utgångspunkten att beslutsfat-

tandet skall föras ned på lokal nivå. I början av december 2009 trädde en ny viltskadelag i kraft som förbättrar ersättningssystemets omfattning. Enligt lagutskottet är det viktigt att även i fortsättningen satsa mer på att samordna skyddet för rovdjur, medborgarnas säkerhet och möjligheten att utöva lagliga näringar.

Med hänvisning till propositionen och utredning till utskottet finner lagutskottet propositionen behövlig och lämplig. Lagutskottet ett förordar propositionen och lagförslagen med följande anmärkningar och smärre ändringar.

Detaljmotivering**1. Lag om ändring av 48 a kap. i strafflagen**

1 §. Jaktbrott. (Ny). Riksdagen godkände den 25 januari 2011 en viltförvaltningslag (RP 237/2010 rd — JsUB 23/2010 rd). Om jaktlicens för hjortdjur föreskrivs särskilt och licensen beviljas numera med stöd av 26 § i jaktlagen i stället för med stöd av 10 § såsom tidigare. Nuvarande 10 § gäller i fortsättningen jaktlicenser på andra än hjortdjur samt regionala kvoter. I 41 § i jaktlagen föreskrivs om vissa undantag. Licensvillkoren bibehålls oförändrade.

De nämnda ändringarna i licenssystemet kräver en del terminologiska preciseringar i strafflagens 48 a kap. 1 § om jaktbrott, som inte ingår i den här propositionen. I paragrafens 2 *punkt* behövs ingen bestämmelse om brott mot just jaktlicens utan i stället en bestämmelse om brott mot alla typer av licenser enligt jaktlagen. Det är ändamålsenligt att göra den här ändringen i samband med denna proposition.

1 a §. Grovt jaktbrott. Strafflagens 48 a § föreslås bli kompletterad med en ny 1 a § med bestämmelser om den grova gärningsformen av jaktbrott. I förslaget till paragraf föreskrivs att om vid jaktbrott 1) brottet begås på ett synnerligen rått eller grymt sätt, 2) brottet riktar sig mot en stor mängd vilt, 3) eftersträvas avsevärd ekonomisk vinning, 4) brottet begås särskilt plan-

mässigt, eller 5) en brunbjörn, en järv, ett lodjur, en skogsvildren, utter eller varg dödas eller skadas, och om brottet även bedömts som en helhet är grovt, ska gärningsmannen för grovt jaktbrott dömas till fängelse i minst fyra månader och högst fyra år.

I strafflagen har gärningarna i fråga om ett flertal straffslag har differentierats enligt grovhetsgrad: en lindrig gärningsform, en normal gärningsform, och en grov gärningsform. Enligt lagutskottet är det motiverat att i strafflagen differentiera också särskilt grova gärningar av jaktbrott så att de tydligare framstår som en separat gärningsform. Den straffskala som föreslås för grovt jaktbrott — minst fyra månader och högst fyra års fängelse — motsvarar den etablerade straffskalan i strafflagen för en gärning där maximistraffet för gärningen i grundform är fängelse i högst två år. Genom att föreskriva om en grov gärningsform vid jaktbrott understryks klandervärdheten i fråga om de allvarligaste brotten. Samtidigt ges rättspraxis en fingervisning om vikten att mäta ut straff som står i riktig proportion till gärningarnas klandervärdhet.

Det måste avgöras från fall till fall när det är fråga om en stor mängd vilt på det sätt som avses i 2 punkten. Det är också av betydelse vilken djurart att det rör sig om. Av paragrafmotiven framgår också att mängden bedöms på olika sätt beroende på om en viss djurart i allmänhet jagas i mängd eller per individ. Vid tillämpningen av punkt 2 görs alltså ingen bedömning av om en viss djurart är exempelvis utrotningshotad. Avsikten är att punkten ska tolkas analogt med bestämmelsen i 17 kap. 14 a § i strafflagen om grovt djurskyddsbrott (LaUB 18/2010 rd — RP 97/2010 rd). Det är ändå inte uteslutet att djurstammens livskraft vid sidan av den nämnda grunden skulle kunna beaktas vid bedömningen av om ett brott som helhet betraktat ska anses som grovt.

Enligt paragrafens punkt 4 kan en gärning betraktas som grovt jaktbrott om den begås synnerligen planmässigt. I propositionsmotiven nämns som exempel på planmässighet systematisk förföljelse i jaktsyfte av ett djur som för en undersökning försetts med en bandanordning. Lagut-

skottet fäster uppmärksamhet vid att man i samband med viltövervakningen noterat att användningen av olagliga tekniska anordningar (viltkamera, vapen med ljusförstärkning, värmekamera osv.) har ökat vid jaktbrott.

Som exempel på särskild planmässighet nämns också i motiven samverkan mellan olika gärningsmän som kan ta sig uttryck i att man organiserar sig som en dödspatrull. I praktiken handlar det om att deltar i planmässiga gärningar, ofta som en ordnad grupp, för att begå jaktbrott eller annars i fast samarbete med andra. De personer som deltar i jakten kan vara särskilt utvalda eller avlönade får uppdraget, exempelvis på grund av lokalkännedom eller andra kunskaper, medan bytet fördelas av andra personer. I endast det att flera personer verkar i samråd visar dock inte särskild planmässighet om inte verksamheten är knuten till en förhandsplan.

I lagmotion LM 69/2008 rd föreslås som en självständig tillämpningsgrund för grovt jaktbrott att gärningsmannen har handlat som medlem av en grupp som organiserat sig uttryckligen i syfte att begå omfattande jaktbrott. Motsvarande grund nämns i 50 kap. 2 § om grovt narkotikabrott. Utredning till utskottet visar att organiserade internationella kriminella grupper inte förekommer vid jaktbrott på samma sätt som i samband med narkotikabrott, trots att yrkesmässigheten och planmässigheten har ökat i fråga om jaktbrott. Lagutskottet konstaterar att medlemskap i en organiserad grupp kan ses som ett uttryck för särskild planmässighet på det sätt som avses i motiven. Utskottet anser vidare att det med beaktande av särdragen vid jaktbrott är bättre att reglera dessa brott på det sätt som avses i regeringens proposition stället för att gå in för den lösning som föreslås i lagmotionen.

Finland har i egenskap av EU-medlem förbundit sig till vissa mål och skyldigheter när det gäller skydd av vilt, såsom framgår av rådets direktiv 92/43/EEG om bevarande av livsmiljöer och vilda djur och växter, nedan habitatdirektivet. Det föreslås därför i paragrafens 5 punkt att ett jaktbrott ska anses vara grovt om en brunbjörn, en järv, ett lodjur, en skogsvildren, utter eller varg dödas eller skadas. Det krävs ytterliga-

re, liksom i fråga om att paragrafens övriga punkter, att brottet även bedömt som en helhet är grovt. Varg utanför renskötselområden, järv, björn och uttter hör till de arter som enligt habitatdirektivets bilaga IV (a) kräver strikt skydd. Varg på renskötselområde nämns i direktivets bilaga V som tillåter nationellt beslutsfattande när det gäller jakt på arten i fråga. Lagrummet har dessutom kompletterats med sådana djurarter som enligt en nationell bedömning är särskilt utsatt och som även nämns i habitatdirektivets bilaga II, alltså arter för vilka ska utses särskilda områden för skyddsåtgärder. På denna grund i upptar förteckningen järv och skogsvildren. Järven är Finlands mest utrotningshotade stora rovdjur och förökar sig långsamt. Inom hela EU förekommer skogsvildren endast i Finland. Med hänsyn till legalitetsprincipen kan det anses motiverat att räkna upp alla djurarter i lagtexten.

Jord- och skogsbruksutskottet har i sitt utlåtande (JsUU 27/2010 rd) föreslagit att 5 punkten ändras så att punkten godkänns med en sådan formulering att dödande eller skadande av de djur som där nämns utgör ett grovt jaktbrott bara när jaktmetoden eller jaktredskapet är olagligt eller när ett motordrivet fordon har använts vid jakten i strid med jaktlagen eller när gärningen i övrigt bör anses vara hänsynslös.

Lagutskottet konstaterar att jord- och skogsbruksutskottets förslag till formulering skulle innebära att dödande eller skadande av en djurart som nämns i 5 punkten och användning av olagliga jaktmetoder utan tillstånd skulle vara en förutsättning för att en gärningsform skulle kunna anses som grovt. Dödande eller skadande genom en laglig jaktmetod, exempelvis genom att skjuta, skulle däremot inte i regel kunna straffas som grovt jaktbrott. Dödande med ett skjutvapen skulle kunna anses som en grov gärningsform bara om det skedde från ett motordrivet fordon i strid med jaktlagens bestämmelser eller om gärningsmannen använde ett felaktigt vapen eller olaglig ammunition eller om skjutandet på något annat sätt skulle vara grovt. Det skulle inte heller kunna anses grovt att jaga järv eller uttter med en sådan fälla som fångar bytet levande och

som tillåts enligt 11 § i jaktförordningen (666/1993).

I den bestämmelse som jord- och skogsbruksutskottet föreslår utgör således inte bara behovet att skydda de djurarter som nämns i lagen en kvalificeringsgrund utan avseende skulle också fästas vid hur dödandet har skett. Lagutskottet konstaterar emellertid att propositionen utgår från behovet att skydda vissa djurarter. Med tanke på detta skydd har det ingen betydelse vilken metod som har använts för att döda ett djur på olaglig väg. Också dödande utan licens genom användning av skjutvapen decimerar stammen på ett sätt som kan äventyra artens fortbestånd i Finland. Det finns därför inte skäl att lämna olagligt dödande med en laglig jaktmetod utanför bestämmelsens tillämpningsområde. Enligt lagutskottets uppfattning skulle tillämpningsområdet bli mycket snävt och eventuellt otillräckligt för att sätta i kraft det skyddssystem för de nämnda att djurarterna som habitatdirektivet kräver.

Jord- och skogsbruksutskottet påpekar att den föreslagna kompletteringen av grunderna för när ett brott ska anses grovt avser att en sådan tolkning inte görs vid nödtillstånd eller liknande situationer. Men lagutskottet anser att det inte skulle vara en lyckad lösning att lämna det vanligaste sättet för olaga jakt, nämligen skjutande, utanför bestämmelsens tillämpningsområde endast på grund av detta. Det strider mot de principer som tillämpats vid totalrevideringen av strafflagen att reglera situationer av denna typ genom ett brottsrekvisit. Nödtillstånd och liknande situationer regleras genom bestämmelser om just detta i strafflagens allmänna del. Det samma gäller frågan om villfarelse hos gärningsmannen. De här bestämmelserna kan också tillämpas på jaktbrott på samma sätt som på andra brott.

Det ytterligare villkor som jord- och skogsbruksutskottet föreslår när det gäller det sätt på vilket dödandet sker kan dessutom överlappa punkt 1 i paragrafen och eventuellt också punkterna 2 och 4. Avsikten med förslaget har eventuellt varit att täcka in fall ur rättspraxis där stora rovdjur blivit överkörda och andra olagliga

fångstsätt som nämns i propositionen. I fråga om de djurarter som nämns i 5 punkten kan också tillämpningen av den föreslagna 1 punkten om ett rätt eller grymt tillvägagångssätt bli tillämplig eller 4 punkten vid misstanke om hänsynslöshet. Det är också ett problem att det i fråga om jaktbrott kan vara svårt att precisera vad som avses med hänsynslöshet. I de situationer som nämns som exempel kunde rekvisitet i 1 punkten, dvs. att brottet begås på ett synnerligen rätt eller grymt sätt, också vara tillämpligt. Mot bakgrunden av detta finns det därför inte heller något behov att föreskriva om hänsynslöshet som en olaglig gärningsform.

Enligt jord- och skogsbruksutskottet skulle de föreslagna begränsningarna inte nämnvärt störa undersökningen av olaga jakt på de djurarter som nämns i paragrafen. Lagutskottet konstaterar emellertid att om ett i punkten nämnt skyddat djur hittas dödat i naturen skulle de nya metoder att utreda brott som föreslås i propositionen — teleövervakning och positionsinformation om mobila kommunikationsmedel — kunna utnyttjas vid förundersökning endast om de föreslagna villkoren för den grova gärningsformen är för handen. Om ett djur har dödats genom skjutning, vilket är det vanligaste gärningssättet, skulle tvångsmedlen ytterst sällan kunna utnyttjas. I praktiken skulle det rekvisit som jord- och skogsbruksutskottet vill komplettera paragrafen med innebära en betydande begränsning av möjligheterna att använda de nya undersökningsmetoderna vid utredning av brott som involverar de nämnda djurarterna. Detta ligger inte i linje med överens med propositionens syfte att effektivisera brottsutredningar.

Av de skäl som nämns ovan anser lagutskottet inte det motiverat att ändra paragrafförslagen på det sätt som jord- och skogsbruksutskottet föreslår. Lagutskottet konstaterar att eventuella förhållanden som rätt i ett enskilt fall kan beaktas med tillämpning av bestämmelserna i strafflagens 4 kap. om befrielse från ansvar, såsom vid nödtillstånd och villfarelse, eller genom att den helhetsbedömning som tillämpningen av rekvisitet för grovt jaktbrott kräver.

Bestämmelserna om nödtillstånd kan bli till lämpliga om det är fråga om att avvärja en direkt och tvingande fara i en situation där två rättsgoda står mot varandra och där det egna intresset offras för att skydda det andra. En sådan gärning är tillåten vid nödtillstånd om gärningen är försvarlig med beaktande av det räddade intresset samt den orsakade skadans och olägenhetens art och storlek, farans ursprung samt övriga omständigheter.

En handling vid nödtillstånd måste alltid vara den sista utvägen för att avvärja en hotande fara. Om gärningen inte kan anses tillåten går gärningsmannen emellertid fri från straffansvar enligt strafflagen om det inte skäligen kunde ha krävts att gärningsmannen skulle ha reagerat på annat sätt med beaktande av hur viktigt det räddade intresset var, hur oförutsedd och tvingande situationen var samt övriga omständigheter.

I praktiken kan det också förekomma situationer som inte kan definieras som nödtillstånd men som är mycket likartade. Dessa situationer kan beaktas i den övergripande bedömningen av gärningen och kan resultera i att gärningen bedöms som jaktbrott i normalform i stället för som grovt jaktbrott. Det är dessutom möjligt att med stöd av 6 kap. 8 § i strafflagen underskrida den straffskala som lagen anger i situationer som starkt påminner om de där ansvarsfrihet kan aktualiseras. Enligt förarbetena till lagen fästs då vid straffmätningen avseende bland annat vid det subjektiva värdet för gärningsmannen av det intresse som räddas. Också yttre omständigheter i anslutning till den situation där gärningen begicks, såsom bristen på tid för en rationell lägesbedömning, har betydelse (RP 44/2002 rd, s. 197).

Lagutskottet anser att de gällande reglerna om strafflindring vid nödtillstånd och situationer som påminner om nödtillstånd är täckande och tillräckliga också för att reglera situationer i samband med jaktbrott. Dessutom understryker utskottet att bestämmelserna om den grövre gärningsformen inte heller påverkar bestämmelserna om nödtillstånd eller tolkningen av dem i rättspraxis.

Det är möjligt att mänskliga misstag sker under en laglig jakt. Bestämmelserna i strafflagens 4 kap. om gärningsmannens villfarelse tillämpas också på den grova gärningsformen av jaktbrott, liksom på alla brott, vilket under de förutsättningar som nämns i lagen kan leda till en friande dom vid ett uppsåtligt brott. Villfarelse kan även leda till straffflindring om det är fråga om att tillämpa bestämmelserna om grovt brott. Om strafflagens bestämmelser om villfarelse inte kan bli tillämpliga på ett fall kan situationer som påminner om villfarelse ha relevans för den helhetsbedömning som görs av gärningen och resultera i att bestämmelserna om gärningen i dess normala former tillämpas. Lagutskottet anser att strafflagens bestämmelser om villfarelse är täckande och att de har beaktats i propositionen. Enligt utskottet är bestämmelser så formulerade att de utgör ett hinder för att oskäligen påföljder ska dömas ut i villfarelsesituationer.

I propositionen föreslås inga ändringar i jaktlagens och strafflagens bestämmelser om förverkandepåföljd. Om påföljden att av ett brott i ett enskilt fall skulle bli oskäligen eller leda till ett exceptionellt strängt resultat, ska domstolen med stöd av strafflagens 6 kap. 7 § 1 punkten beakta det vid straffmätningen.

6 §. Jaktförbud. Det föreslås att paragrafen kompletteras med en bestämmelse om jaktförbud när en gärningsman döms för grovt jaktbrott. Meddelande av jakt förbud som en påföljd vid grovt jaktbrott är en klar huvudregel. Men domstolen borde ändå ha en möjlighet att av särskilt vägande skäl låta bli att meddela förbud med beaktande av att oväntade situationer i levande livet kan vara så avvikande. Lagutskottet anser att den prövningsrätt man velat ge domstolarna i detta avseende ger dem möjlighet att föregripa enstaka, oskäligen slutresultat. Motsva-

rande bestämmelse ingår också i strafflagens 17 kap. 23 § den om djurhållningsförbud (RSv 170/2010 rd — RP 97/2010 rd).

3. Lag om ändring av jaktlagen

74 §. Jaktförseelse. Jaktlagens 74 § 1 mom. ändrades när den nya viltförvaltningslagen godkändes den 25 januari 2011 (RP 237/2010 rd — JsUB 23/2010 rd). Det föreliggande paragrafförslaget måste därför stämmas av mot den nämnda lagändringen. Dessutom måste lagens ingress justeras.

I samband med den ovan nämnda lagreformen ändrades jaktlagens licenssystem på det sätt som beskrevs ovan i samband med motiven till det första förslaget. Det nya licenssystemet kräver ändringar i 74 § 2 mom. Till följd av ny terminologi och en ny ordningsföljd mellan paragraferna utan att det materiella innehållet i lagförslaget ändras.

Lagmotion

Eftersom lagutskottet föreslår att bestämmelserna i strafflagens 48 a kap. 1 a § om grovt jaktbrott godkänns i enlighet med regeringens proposition, föreslår utskott att lagmotionen förkastas.

Utskottets förslag till beslut

Riksdagen

godkänner lagförslag 2, 4 och 5 utan ändringar,

godkänner lagförslag 1 och 3 med ändringar (Utskottets ändringsförslag) och

förkastar lagmotion LM 69/2008 rd.

Utskottets ändringsförslag

1.

Lag

om ändring av 48 a kap. i strafflagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i strafflagen (39/1889) 48 a kap. 1 § 2 punkten, 4 § 1 mom. och 6 § 1 och 2 mom., sådana de lyder, 1 § 2 punkten, 4 § 1 mom. och 6 § 1 mom. i lag 515/2002 och 6 § 2 mom. i lag 515/2003, samt fogas till 48 a kap. nya 1 a, 4 a och 6 a § som följer:

48 a kap.

Om naturresursbrott

1 § (Ny)

Jaktbrott

skrifter som har utfärdats med stöd av den, eller utan jaktlicens, *jaktlicens för hjortdjur eller dispens*, eller

— — — — —
ska för *jaktbrott* dömas till böter eller fängelse i högst två år.

Den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet obehörigen

1 a, 4, 4 a, 6 och 6 a §
(Som i RP)

2) jagar i strid med de bestämmelser om fredning av vilt, jaktförbud eller jaktbegränsning som gäller vilt eller kvot för vilt som finns i jaktlagen eller i strid med bestämmelser eller före-

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i RP)

3.

Lag

om ändring av jaktlagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i jaktlagen (615/1993) 72 och 74 § samt 76 § 2 mom., sådana de lyder, 72 § och 76 § 2 mom. i lag 516/2002 och 74 § i lagarna 516/2006 och / , som följer:

72 §
(Som i RP)

74 §

Jaktförseelse

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet jagar

(1 punkten som i RP)

2) under den fredningstid som avses i 37 § 1 och 3 mom. eller utan sådan jaktlicens *eller dispens* som avses i 10 , 26, 41 eller 49 a § eller 52 § 3 mom. eller i strid med en *regional* kvot som bestämts med stöd av 10 §,

ska, om inte gärningen är straffbar enligt 48 a kap. 1 eller 1 a § i strafflagen eller om inte strängare straff för gärningen bestäms någon annanstans i lag, för *jaktförseelse* dömas till böter.

För jaktförseelse döms också den som uppsåtligen eller av oaktsamhet

(1—6 punkten som i RP)

7) förfar i strid med vad som i en förordning som utfärdats med stöd av 10 § 1 mom. *eller* 41 § 3 mom. *eller* 41 a § 4 mom. bestäms om anmälningsskyldighet som gäller en jaktlicens *eller dispens* eller regional kvot eller förfar i strid med en bestämmelse som enligt förordningen fogats till en jaktlicens *eller dispens*.,

(8—13 punkten som i RP)

76 §

(Som i RP)

Ikraftträdandebestämmelsen

(Som i RP)

Helsingfors den 28 januari 2011

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Janina Andersson /gröna
vordf. Anna-Maja Henriksson /sv
medl. Esko Ahonen /cent
Oiva Kaltiokumpu /cent
Ilkka Kantola /sd
Sampsa Kataja /saml
Krista Kiuru /sd
Jari Larikka /saml

Outi Mäkelä /saml
Raimo Piirainen /sd
Pirkko Ruohonen-Lerner /saf
Tero Rönni /sd
Mauri Salo /cent
Kari Uotila /vänst
Mirja Vehkaperä /cent
Lasse Virén /saml.

Sekreterare var

utskottsråd Minna-Liisa Rinne.